

Глава 1

Моите родители и ранните години от живота ми

Търсенето на върховните истини и съпътстващата го връзка ученик – гуру¹ от незапомнени времена са били характерни черти на индийската култура.

Моят житейски път ме отведе при един подобен на Христос мъдрец, чийто прекрасен живот остави светла диря, която векове наред ще осветява пътя на идните поколения. Той бе един от великите учители – истинското богатство на Индия. Те се появяват във всяко поколение и като крепостни стени пазят Индия от участта на Вавилон и Древен Египет.

Откривам, че в дълбините на най-ранната ми младенческа памет се спотайват спомени от едно предишно възплъщение с анахроничен нрав. В съзнанието ми често изплуваха ясни сцени от далечен живот, в който аз бях йогин² сред хималайските снегове. Тези проблясъци от миналото, неподвластни на време и пространство, ми позволяваха да надникна и в бъдещето.

Картината на безпомощното малко пеленаче е все така жива в паметта ми. С възмущение разбирах, че не мога да вървя и да се изразявам свободно. Осъзнавайки телесната си немощ, в мен се надигаха молитвени вълни. Силният ми емоционален живот избухваше в думи на множество езици. Сред техния безпорядък ухото ми постепенно привикна към думите на моя народ – бенгалските. И всичко това в един бебешки ум, за който възрастните смятат, че не стига по-далеч от играчките и въпроса как да налага пръстите на краката си!

Душата ми кипеше като младо вино в тясното буре на тялото и често преливаше в упорит рев и сълзи. Спомням си какво объркване предизвикваше в семейството моят отчаян плач. Разбира се, застигат ме и по-ведри спомени: милувките на мама, първите ми опити да прохода и да избърборя някоя дума. Тези ранни триумфи, обикновено скоро забравяни, са все пак естествената основа на увереността в себе си.

Способността ми да си спомням отдавна отминали събития не е нещо уникално. Известно е, че много йоги са запазвали себесъзнанието си, без то да бъде прекъсвано при драматичния преход от живот към смърт и обратно. Ако човек беше само тяло, то загубата на тялото наистина би означавало край на човешката идентичност. Но нали самите пророци през

¹ Духовен учител. *Гуру гита* (стих 17) сполучливо описва гуру като „прогонващият мрака” (*гу* – мрак; *ру* – това, което прогонва).

² Практикуващ йога (единение) – древна наука за медитация върху Бог. (Виж глава 26: „Науката крия йога”.)

вековете са ни казвали с гласа на истината в тях, че в най-дълбоката си същност човек е душа – безтелесна и вездесъща.

Макар и откъслечни, ясните спомени през първите месеци на живота съвсем не са изолирано явление. По време на пътуванията ми в различни страни съм чувал много подобни свидетелства от устата на искрени мъже и жени.

Роден съм на 5 януари 1893 г. в Горакпур, Североизточна Индия, в полите на Хималаите. Там прекарах първите осем години от живота си. Бяхме осем деца: четири момчета и четири момичета. Аз, Мукунда Лал Гош³, бях вторият син и четвъртото поред дете.

Родителите ми бяха бенгалци от кастата на *кшатриите*⁴. И двамата бяха благословени, светли души. Взаимната им любов, тиха и изпълнена с достойнство, никога не се изразяваше във фамилиарност. Съвършената родителска хармония беше тихият център, около който с глъчка и боричкания растяха осемте млади същества.

Баща ми, Багабати Чаран Гош, беше мил, сериозен, понякога строг. Ние, децата, го обичахме сърдечно, но все пак спазвахме почтителна дистанция. Изключителен математик и логик, той беше воден главно от интелекта си. За разлика от него, мама беше всеобща любимка и ни възпитаваше само с любов. След смъртта ѝ татко започна да проявява повече нежност. Забелязвах как понякога очите му се променяха и тогава сякаш през неговите очи ни гледаше мама.

Насядали около мама, ние, децата, за първи път познахме горчиво-сладкия вкус на свещените писания. Приказките от *Махабхарата* и *Рамаяна*⁵, които тя ни разказваше, биваха подбирани умело с оглед спешната нужда от ред и дисциплина. При това религиозно възпитание наказанието и поучението вървяха ръка за ръка.

Ежедневен жест на уважение към татко от страна на майка беше надвечер да ни облече грижливо и да отидем да го посрещнем от работа. Той заемаше длъжност, отговаряща на вицепрезидент в една от големите индийски компании – железницата „Бенгал – Нагпур“. Работата му беше свързана с пътувания и през детството ми нашето семейство на няколко пъти се мести от град в град.

Майка ми имаше щедро сърце и винаги беше готова да помогне на бедните. Татко също се отзоваваше, но уважението му към установените обичаи и порядки се простираше в рамките на семейния бюджет. Веднъж за две седмици тя даде за храна на бедните повече, отколкото татко получаваше за цял месец.

– Моля те само да поддържаш благотворителността си в разумни граници – каза ѝ той. Дори подобен лек укор от негова страна беше

³ Името Йогананда приех през 1915 г., когато влязох в древния монашески орден на свамите. През 1935 г. моят гуру ми даде втора религиозна титла – *Парамаханса*.

⁴ Втората каста. Традиционно в нея влизали управниците и воините.

⁵ Тези древни епоси са съкровища на индийската история, митология и философия.

мъчителен за нея. Тя поръча файтон, без да даде на децата да разберат, че между тях има някакво разногласие.

– Сбогом! Връщам се при мама! – Древният ултиматум.

Ние веднага избухнахме в ридания. В този момент, тъкмо навреме, пристигна вуйчо. Той прошепна на татко някакъв мъдър съвет, без съмнение стар като света, след което татко каза няколко помирителни думи и майка щастливо отказа файтона. Така приключи единственото неразбирателство, което съм видял между моите родители. Но си спомням и такъв един типичен разговор:

– Моля те, дай ми десет рупии за подаяние на една окаяна женица – чака на портата с благословия. – На лицето на мама грейна подкупваща усмивка.

– Защо десет, една стига. – И за оправдание татко добави: – Когато баща ми и неговите родители ненадейно починаха, аз за първи път в живота си разбрах какво е да си беден. Единствената ми закуска сутрин, преди да измина няколкото километра до училище, беше един малък банан. По-късно в университета бях в такъв недоимък, че се обърнах към един богат съдия с молба да ме подпомага с по една рупия на месец. Той не склони. Каза, че всяка рупия е от значение.

– Виждаш ли с каква горчивина си спомняш отказа на онази рупия! – Сърцето на мама отговори с мигновена логика. – Нима искаш тази бедна женица също като тебе да си спомня с болка как си ѝ отказал десетте рупии, от които спешно се нуждае?

– Печелиш! – Той отвори портфейла си и с примирението на победените съпрузи извади банкнота от десет рупии. – Дай ѝ ги. Кажи ѝ, че са от сърце.

Баща ми беше склонен да казва „не“ на всяко ново предложение. Отношението му към непознатата, толкова лесно спечелила майчиното съчувствие, беше пример за обичайната му предпазливост. Неохотата, с която приемаше всичко ново, беше проява на възприетия от него принцип „Три пъти мери, веднъж режи“. Аз винаги установявах, че баща ми е разумен и уравновесен в решенията си. Успеех ли да подкрепя многобройните си молби с един-два убедителни довода, той неизменно ми помагаше да получа желаното – било то екскурзия или нов мотоциклет.

В детството татко ни възпитаваше в дух на строга дисциплина, а отношението му към него самия беше направо спартанско. Например той никога не ходеше на театър, а търсеше отмора в различни духовни практики и в четене на „Бхагавад гита“⁶. Далеч от всякакъв лукс, той носеше чифт обувки, докато се протрият. За разлика от синовете си, той не си купи автомобил – дори и когато те навлязоха в масова употреба, а продължи да пътува до работата си с трамвая.

Трупането на пари не блазнеше татко. Веднъж, след като сам свърши почти цялата организационна работа по учредяването на Калкутска

⁶ Тази величествена санскритска поема, която се явява епизод от епоса *Махабхарата*, е индуистката Библия. За нея Махатма Ганди писа: „Тези, които размишляват върху Гита, ще извличат от нея свежа радост и нов смисъл всеки ден. Няма духовен възел, който „Гита“ да не може да развърже“.

общинска банка, отказа полагащото му се дялово участие. Важното за него беше да изпълни гражданския си дълг.

Години след като татко беше излязъл в пенсия, от Англия пристигна счетоводител за одит на железопътната компания „Бенгал – Нагпур“. Ревизорът с изумление констатира, че баща ми никога не е искал допълнително заплащане, въпреки че, по думите му, е „вършил работа за трима“.

– Компанията му дължи компенсации в размер на 125 000 рупии (41 250 долара) – казал счетоводителят на колегите на баща ми. Касиерът изпратил на татко чек за тази сума. Баща ми толкова малко мислеше за материалното, че забрави да спомене за парите пред семейството. Месеци по-късно най-малкият ми брат Бишну, който беше забелязал големия депозит на едно банково извлечение, го запита откъде са.

– Защо да се въодушевяваме от материалната облага? – отговори татко. – Този, който се стреми към спокоен ум, нито ликува при печалба, нито унива при загуба. Той знае, че човек идва на тази земя без пукната пара и си отива от нея, без да отнесе нищо със себе си.

В първите години на съпружеския им живот моите родители станали последователи на един велик учител – Лахири Махашая от Бенарес. Връзката с него засилила природната склонност на татко към аскетизъм. Майка ми веднъж направила забележително признание пред най-голямата ми сестра Рома: „Баща ти и аз спим заедно като мъж и жена само веднъж в годината, за да имаме деца“.

Татко срещнал Лахири Махашая благодарение на Абинаш бабу⁷ – служител в един от клоновете на железницата „Бенгал – Нагпур“. В Горакпур Абинаш бабу ме поучаваше със завладяващи разкази за множество индийски светци. Той неизменно завършваше, славейки името на своя гуру.

– Чувал ли си за необикновените обстоятелства, при които татко ти стана ученик на Лахири Махашая?

Беше ленив летен следобед, ние с Абинаш седяхме на двора край къщата, когато той ми зададе този интригуващ въпрос. Поклатих отрицателно глава и се усмихнах в очакване.

– Отдавна, още преди да се родиш, аз помолих моя началник – твоя татко – да ми даде едноседмичен отпуск, за да посетя моя гуру в Бенарес. Татко ти се присмя на плановете ми: „Да не смяташ да ставаш религиозен фанатик? Съсредоточи се върху служебните си задължения, ако искаш да постигнеш нещо“, подхвърли той.

Същия този ден, вървейки унило към дома си по един горски път, аз срещнах баща ти в паланкин. Той освободи носачите и закрачи редом с мен. Стараейки се да ме утеши, той започна да изтъква предимствата на стремежа към светски успехи. аз го слушах безучастно. Сърцето ми

⁷ Бабу (господин) се поставя в края на бенгалските имена.

повтаряше само: „Лахири Махашая! Лахири Махашая! Не мога да живея, без да те виждам!”.

Пътят ни доведе до края на тихо поле, където лъчите на късното следобедно слънце позлатяваха вълнуващите се върхове на буйната трева. Изведнъж замряхме очаровано! Насред полето, само на няколко крачки от нас, изневиделица изникна фигурата на моя велик гуру!⁸ „Багабати, много си строг към твоя служител!” – гласът му продължи смайващо да отеква в ушите ми. Учителят изчезна така загадъчно, както се беше и появил. Паднал на колене, преливащ от радост, аз заповтарях: „Лахири Махашая! Лахири Махашая!”. Баща ти стоеше като вцепенен. „Абинаш, не само на тебе, но и на себе си давам отпуск и още утре тръгваме за Бенарес. На всяка цена трябва да познавам този велик Лахири Махашая, за който очевидно не представлява никаква трудност да се материализира, за да се застъпи за своя ученик! Заедно със съпругата ми ще помолим твоя учител да ни посвети в духовния си път. Би ли ни завел при него?” „Разбира се” – отвърнах аз с преизпълнено от радост сърце след чудодейния отговор на молитвата ми и бързия обрат на събитията в моя полза.

На следващата вечер аз и родителите ти вече пътувахме с влака за Бенарес. Пристигнахме на другия ден. Част от пътя изминахме с конска каруца, а после продължихме пеша по тесните улички до уединения дом на моя гуру. Влязохме в малката дневна и се поклонихме пред учителя, който седеше в обичайната си поза лотос. Той присви проникателните си очи и ги насочи към баща ти. „Багабати, много си строг към твоя служител! – Думите му бяха същите, които беше изрекъл два дни по-рано на обраслото с трева поле. И добави: Радвам се, че разреши на Абинаш да дойде да ме види и че ти и съпругата ти сте го придружили”.

За радост на твоите родители, той ги посвети в духовната практика *крия йога*⁹. След паметния ден на срещата в полето с баща ти станахме близки приятели и духовни братя. Лахири Махашая прояви определен интерес към твоето раждане. Несъмнено твоят живот ще бъде свързан с неговия – благословиите на учителя винаги се сбъдват.

Лахири Махашая напусна този свят малко след моята поява на него. Портретът му, поставен в изящна рамка, винаги украсяваше семейния ни олтар в различните градове, където преместваха татко от службата. Утрото и вечерта неведнъж ни заварваха с майка да медитираме пред този импровизиран олтар или да му поднасяме цветя, ароматизирани със сандалови благовония. С тамян и мирна и с обединената преданост на душите ни ние засвидетелствахме дълбокото си уважение към божественото, намерило пълен израз в човешката форма на Лахири Махашая.

⁸ Необикновените сили на великите учители се обясняват в глава 30 – „Законът на чудесата”.

⁹ Йогическата техника, на която учел Лахири Махашая. Нейното практикуване стихва до пълен покой шумната дейност на сетивата и човек се слива с космическото съзнание. (Виж глава 26.)

Портретът му оказа изключително влияние върху моя живот. Аз растях и заедно с мен растеше и мисълта за учителя. В медитация аз често виждах как образът от снимката напуска очертаванията на малката рамка и приемайки жива форма, седи срещу мен. При всеки опит да докосна нозете на лъчистото му тяло то се изменяше и отново оставаше само снимката. Когато детето в мен някак си неусетно стана юноша, аз открих, че в съзнанието ми Лахири Махашая от малък образ, затворен в рамка, се беше преобразил в живо, просветляващо присъствие. В минути на изпитания или обърканост често му се молех и откривах в себе си утешаващите му напътствия.

Отначало ми беше мъчно, че той вече не е сред живите, но щом започнах да откривам тайната му вездесъщност, престанах да жалея. Той често беше писал на онези свои ученици, които изгаряха от желание да го видят: „Защо да биете път да гледате това тяло, когато във всеки един миг аз съм в обсега на вашата *кутаста* (духовно зрение)?”.

На около осем години бях благословен с чудодейно изцеление благодарение на снимката на Лахири Махашая. Това преживяване усили още повече любовта ми към него. Докато живеехме в семейното ни имение в Ичапур, Бенгалия, бях поразен от азиатска холера. Животът ми висеше на косъм. Докторите вдигаха безсилно рамене и нищо не можеха да направят. Майка ми седеше до мен на леглото и като обезумяла ме подканяше да гледам портрета на Лахири Махашая, който висеше на стената над главата ми.

– Поклони му се мислено! – настояваше тя, макар да знаеше, че съм твърде слаб дори за да събера ръце за поздрав. – Ако само покажеш колко много го обичаш и вътрешно коленичиш пред него, животът ти ще бъде спасен!

Аз вторачих поглед в снимката и бях заслепен от ярка светлина, която обгърна тялото ми и цялата стая. Гаденето и другите неконтролируеми симптоми изчезнаха – оздравях! В същия миг се почувствах достатъчно силен и се наведох, за да докосна нозете на мама в знак на признателност за безмерната ѝ вяра в нейния гуру. Тя няколко пъти притисна глава към малката снимка.

– О, вездесъщи учителю, благодаря ти, че твоята светлина изцери сина ми!

Разбрах, че тя също бе видяла лъчистата светлина, която мигновено ме излекува от смъртоносната болест.

Тази снимка на учителя и досега е едно от най-ценните ми притежания. Дадена на татко от самия Лахири Махашая, тя носи свещена вибрация. Снимката има чудодеен произход. Нейната история чух от един духовен брат на баща ми – Кали Кумар Рой.

От него научих, че учителят не обичал да бъде сниман. Веднъж обаче, против волята му, го заснели с група негови ученици, сред които бил и Кали Кумар Рой. Фотографът останал изумен, като видял, че на негатива, където ясно се откроявали образите на всички ученици, липсвал образът на

Лахири Махашая. Точно в центъра, където логично очаквал да види контурите му, имало само празно място. Всички оживено обсъждали този феномен.

Един ученик на име Ганга Дар бабу, вещ фотограф, се похвалил, че неуловимата фигура на учителя не може да му се изплъзне. На другата сутрин, докато гуру седял в поза лотос на една дървена пейка, Ганга Дар бабу пристигнал с камерата си. Той поставил едно платно зад него и като взел всички необходими мерки, за да си гарантира успеха, го снимал един след друг цели дванайсет пъти. Щом проявил плаките, видял на всяка от тях очертанията на дървената пейка и платното, но и този път фигурата на учителя липсвала.

Със сълзи на очи и сломена гордост Ганга Дар бабу потърсил своя гуру. Чак след няколко часа Лахири Махашая нарушил мълчанието си с думи, чието съдържание отивало далеч отвъд обикновеното им значение:

– Аз съм Дух. Може ли твоята камера да заснеме вездещото Невидимо?

– Виждам, че не може! Но, свети учителю, аз от все сърце желая да имам снимка на вашия телесен храм. Той е единствено достъпен за ограниченото ми зрение. Едва днес аз проумях, че Духът го обитава в цялата си пълнота.

– Ела тогава утре сутринта. Ще ти позирам.

Фотографът отново фокусира камерата си. Този път свещената фигура, без да се забулва с мистериозна пелена, останала ясно отпечатана на плаката. Доколкото ми е известно, учителят никога не е позирал за друга снимка.

Репродукция на тази снимка е дадена в настоящата книга¹⁰. Правилните черти на Лахири Махашая са универсални и по тях трудно може да се определи към кой етнос принадлежи. От загадъчната му усмивка надничат радостта от общението с Бог. Очите му са едновременно полуотворени – отдава дължимото на връзката с външния свят, и полузатворени, защото е погълнат от вътрешно блаженство. Загърбил жалките земни съблазни, той винаги се отнасяше с огромно внимание към духовните проблеми на търсещите, желаещи да почерпят от съкровищницата на неговата мъдрост.

Скоро след чудотворното ми изцеление чрез силата на снимката на гуру аз получих духовно видение, което оказва важно влияние върху моя живот. Една сутрин, както си седях на леглото, изпаднах в дълбок унес.

„Какво ли се крие зад тъмнината на затворените очи?“ Тази мисъл изведнъж завладя ума ми. Мощна светкавица блесна пред вътрешния ми взор. Божествени форми на медитиращи в планинските пещери светци минаваха като миниатюрни кинокадри по големия сияен екран зад челото ми.

– Кои сте вие? – запитах на глас.

¹⁰ Копие на тази снимка може да се поръча в Self-Realization Fellowship. По време на престоя си в Индия (1935 – 1936 г.) Шри Парамаханса Йогананда помогна на един бенгалски художник да нарисова картина по оригиналната снимка, а по-късно я избра за официален портрет на Лахири Махашая за публикациите на Self-Realization Fellowship. (Тази картина е окачена в дневната на Парамаханса Йогананда в духовния център на Маунт Вашингтон.) – Б. изд.

– Ние сме хималайски йоги. – Трудно ми е да опиша небесния отговор!
Сърцето ми се изпълни с трепет!

– О, как копнея да отида в Хималаите и да стана като вас! Видението изчезна, но сребрист сноп лъчи продължи да пръска светлината си в разширяващи се кръгове към безкрайността.

– Какъв е този удивителен блясък?

– Аз съм Ишвара¹¹. Аз съм Светлина. – Гласът беше като звънко ромолящи облаци.

– Как искам да пребъдвам в Теб!

От този бавно угасващ божествен екстаз аз успях да съхраним трайно вдъхновението да търся Бог. „Ишвара е вечно нова радост!“ Този спомен се задържа в съзнанието ми дълго време след деня на екстаза.

Ето още един спомен от ранните ми години, който е забележителен. Забележителен, и то съвсем буквално, защото и до днес нося белега на ръката си. Рано една сутрин по-голямата ми сестра Ума и аз седяхме под *нийма* (тропическо дърво) на двора в Горакпур. Тя ми помагаше в усвояването на бенгалския буквар, докато през това време аз едва откъсвах погледа си от папагалите, които кълвяха наблизко един зрял маргозов плод.

Ума се оплака от някакъв цирей на крака си и след малко се върна с бурканче мехлем. Взех от него и си намазах малко на ръката.

– Защо хабиш лекарство за здрава ръка?

– Сестричке, имам предчувствие, че утре ще ми излезе цирей. Пробвам мехлема на мястото, където утре ще се появи той.

– Ах, ти, малък лъжльо!

– Сестричке, не ме наричай лъжльо, преди да си видяла какво ще се случи утре – изпълни ме негодувание.

Без да ми обърне внимание, Ума още три пъти повтори подигравката си. Отговорих ѝ бавно, в гласа ми звучеше желязна решимост:

– Със силата на волята в мен казвам, че утре точно на това място на ръката ми ще се появи голям цирей, а *твоят* ще стане двоен!

Утрото ме завари с юнашки цирей на посоченото място. Този на Ума беше станал два пъти по-голям! Сестра ми изтича при майка, пицейки:

– Мамо, мамо, Мукунда е станал магьосник!

Със сериозен тон мама ми нареди никога повече да не използвам силата на думите, за да причинявам вреда някому. Помня нейния съвет и винаги го спазвам.

Циреят ми беше отстранен оперативно. Скалпелът на доктора остави белег на дясната ми предмишница, който и до днес ми напомня за силата на думите, произнесени с твърда убеденост.

Тези прости и на пръв поглед безобидни фрази към Ума, изречени с дълбока концентрация, са притежавали достатъчна скрита сила, за да

¹¹ Санскритското име на Бог в Неговия аспект на Космически господар на Вселената (от корена *иш* – управлявам). Индуистките писания имат хиляди имена за Бог, като всяко носи различен по оттенък философски смисъл. Бог като Ишвара е Този, по Чиято повеля на определени космически цикли се създават и разрушават всички светове.

експлодират като бомби и да предизвикат определен, макар и вреден ефект. По-късно разбрах, че експлозивната вибрационна сила на речта може да бъде мъдро насочвана, за да освобождава живота от трудностите и така да работи, без да оставя след себе си белези или укори.¹²

Семейството ми се премести да живее в Лахор, щата Пенджаб. Там аз се сдобих с картина на Божествената Майка, изобразена като богинята Кали¹³. От нея лъхаше чистота и святост, която изпълваше всяко кътче на малкия скромнен олтар на балкона на нашия дом. Бях твърдо убеден, че всяка молитва, изречена на това свято място, ще се изпълни. Един ден стояхме с Ума на балкона и наблюдавахме две момчета отсреща, които дърпаха конците на своите хвърчила. Те се носеха над покривите на съседните къщи, от които ни делеше съвсем тясна уличка.

– Какво си се умълчал! – закачливо ме побутна Ума.

– Мислех си колко е прекрасно, че Божествената Майка изпълнява всяко мое желание.

– А няма ли да ти даде и онези две хвърчила? – присмя се сестра ми.

– Защо не! – И започнах безмълвно да се моля да ги получа.

В Индия организират състезания с хвърчила, закачени на конци, облепени със стъклен прах. Всеки играч се стреми да пререже конеца на противника си. Освободеното хвърчило се понася над покривите и да головиш, е много весело. Ума и аз стояхме на балкон под стрехата и изглеждаше малко вероятно освободеното хвърчило да попадне в ръцете ни. Логично беше конците му да се омотаят някъде на покрива.

Играчите оттатък уличката започнаха двубоя. Връвта на единия беше прерязана и хвърчилото мигновено се понесе към мен. Ветрецьт стихна за момент. Хвърчилото увисна за миг неподвижно и това беше достатъчно, за да се оплете връвта му в един кактус на покрива на отсрещната къща. После хвърчилото описа изящна дъга, а връвта се оказа право в ръцете ми. Връчих придобивката си на Ума.

– Това беше чиста случайност, а не отговор на молитва ти. Ако и другото хвърчило долети тука, тогава ще повярвам. – В тъмните очи на сестра ми имаше повече изумление, отколкото в думите ѝ. Продължих да се моля усърдно. Другият играч твърде силно дръпна връвта на своето хвърчило и тя се скъса. Хвърчилото се понесе към мен, танцувайки във въздуха. Моят верен помощник кактусът отново оплете връвта му, за да мога да го хвана. Поднесох и втория трофей на Ума.

– Наистина, Божествената Майка те слуша! Толкова е странно за мене! – И сестра ми припна като подплашена сърничка.

¹² Безграничният потенциал на звука произтича от творческото слово *Ом* — космическа вибрационна сила, която е в основата на всички атомни енергии. Всяка дума, произнесена с дълбока осъзнатост и концентрация, се материализира. Гласното или тихо повтаряне на вдъхновяващи думи се прилага успешно в системата на Куе и други подобни системи на психотерапия. Тайната е във вдигането на вибрационната честота, тоест на регистъра на вибрациите на ума.

¹³ Кали е символ на Бог в аспекта Му на вечната Майка природа.